

Agonija Patagonija: izravnavanje računa

Jedna od posljednjih istinskih divljina na svijetu, ultimativno mjesto za ultimativnu pustolovinu. Hrvatsko-njemački pustolovni tim bio je privilegiran da sudjeluje na najvećoj pustolovnoj utrci Južne Amerike „Desafio de los Volcanes“ i suoči se s Patagonijom.

Riječi Šimun Cimerman Slike Outdoor.hr arhiva

Taj trenutak čekao sam punih osam godina. Bilo je vrijeme da Patagonija i ja poravnamo račune. Još me godinama proganjao neuspjeh i agonija odustajanja kad smo kao prvi pustolovni hrvatski tim na epskom desetodnevnom Eco Challengeu 1999. godine bili prvi od ukupno šezdeset timova koji je odustao i to nakon manje od jednog dana utrke, zamalo se utopivši i smrznuvši te noći zbog prevrtanja iz kajaka u ledenjačko jezero Nahuel Huapi, podivljalo od orkansko vjetra.

Ne sjećam se da sam neuspjeh ikada doživio tako teško i osobno i da je trebalo proći toliko mjeseci da se opet počnem smijati. Najgore od svega bilo je to što su poslije zbog međusobnih optuživanja „tko je kriv“ bili teško narušeni međuljudski odnosi s mojim timskim kolegama i prijateljima. Ipak, vrijeme liječi mnoge rane, pa je tako izliječilo i naše prijateljstvo. No, agonija u Patagoniji ostala je moj dužnik i nisam joj oprostio. Kao što ni Patagonija svojom surovošću ne oprašta. Nikome.

Eco Challenge prestao je postojati, no pojavila se u nova utrka u Patagoniji, jednakog megaformata: Desafio des los Volcanes ili u prijevodu „Izazov vulkana“, utrka u trajanju od osam dana i u dužini od 600 kilometara od Patagonije u Argentini preko ugaslih vulkana Anda do Čilea. Kako bi osveta bila vjerodostojnija, utrka se baš te 2007. održavala na istom području kao i Eco Challenge onomad. Ekipu nije bilo teško skupiti: Maik Gunther, moj „suborac“ još iz Vijetnama odmah je bio „za“, a sa sobom je poveo i drugog Nijemca, Paula Zorsta, koji se nekoliko puta natjecao na Terri Incogniti u Hrvatskoj. Četvrti član bio je Eris Marotti, iskusna karika najtrofejnijeg hrvatskog pustolovnog tima.

Spavaći autobus

Iz Zagreba smo putovali na vrlo prepoznatljiv balkanski način, s teretom od 30-ak kilograma na sebi u vidu odjeće za polarne uvjete, punih džepova svega i svačega, od alpinističke opreme do energetskih pločica. Tako odjeveni za

polarne uvjete, sletjeli smo Buenos Aires na +35 stupnjeva. Sljedeći dan nastavili smo „spavaćim autobusom“ 2500 km južno u Patagoniju. Put u ovom „spavaćem autobusu“ je sjajan: imaš svoj krevet, gledaš filmove, tri obroka dnevno i „autobusnu stjuardesu“, dočim karta ne košta više nego do Dubrovnika.

Nakon 28 sati vožnje kroz pampu i pustinju dokotali smo se do San Martina de los Andesa, pitoresknog gradića na obalama jezera usred Anda, spoja autohtone indijanske kulture i alpske arhitekture. Naravno da smo tamo odmah našli na nekolicinu obitelji hrvatskih korijena: pa u Argentini svako selo ima barem jednog Hrvata, a naše „kockice“ itekako su bile prepoznatljive u ovim bespućima. U sljedeća četiri dana uslijedile su pripreme za utrku, gdje smo se uglavnom prežderavali argentinske mesine. Tek 24 sata prije utrke dobili smo instrukcije i zemljovide s kontrolnim točkama i raspored disciplina. Zbog orkansko vjetra dan starta bio je otkazan za sljedećih 24 sata pa smo neplanirano dobili vremena da još temeljitije proučimo zemljovide i naravno, za dodatno prežderavanje s argentinskog roštilja.

Već u samom startu bili smo zakinuti za jezik te za poznavanje terena i klimatskih uvjeta. No, ništa nismo prepustili slučaju i gotovo „štreberski“ informirali smo se o svim potencijalnim iznenađenjima te uspješno vizualizirali cijeli put na kojem su nas čekala ledenjačka jezera, pustinja, snijeg, džungla, vulkanska prašina, snažni vjetrovi i raspon temperature od čak 30 stupnjeva. Dobili smo 15 zemljovida u omjeru 1 : 50 000 na A4 papiru, koji su pokrivali čitavo područje 600 km dugačke utrke od San Martina de los Andes preko Anda do Čileanskog turističkog središta Pucon. Kajake koje smo dobili od organizatora nismo mogli birati pa smo u njih jedva stali sa svojih 190 cm (napravljeni su za visinu do 175 cm). Da bi nam noge stale u komore, s kajaka smo morali maknuti kormilo i sprave za upravljanje, što automatski usporava kajak i čini ga vrlo nestabilnim s većom mogućnošću prevrtanja. »

Veslanje kajaka po nepreglednim glečerskim jezerima u srcu Anda bila je jedna od najvećih prepreka, posebice tijekom hladnih noći i jakih vjetrova koji Patagoniju ne napuštaju niti jednog trenutka

Ledenjačka jezera

U takvom ozračju, naša je pustolovna utrka počela već sedam dana prije same utrke. Službeni start utrke tog popodneva bio je samo nastavak avanture. Ledenjačko jezero, koje je samo dan prije doslovno „ključalo“, izgledalo je tako pitomo nepomično da bi se u ovu bonacu mogla i „mriža baciti“, no, pitanje je što bi se, osim trkača, u nju ulovilo. Prva dionica bila je 35 km veslanja kajacima po ledenjačkom jezeru iz kojeg su se dizale planine s jedne strane te bambusove šume s druge strane. Naše kaskanje za ostalima i uvjerljivo zadnje mjesto, prouzrokovano neadekvatnim kajacima s kojima smo se doslovno hrvali, liječili smo pogledom na ledene vrhove okolnih ugaslih vulkana koji su se izmjenjivali na horizontu i pitali se koji od će od njih stajati na našem putu. Hvatanje priložica s ostalima nije nas demoraliziralo jer znamo da je ovo ipak utrka od punih sedam dana i noći te da minute, pa čak ni sati zaostatka ne znače gotovo ništa, budući da uspjeh nikome nije sa sigurnošću zagarantiran.

Naša strategija bila je da u početku idemo umjerenom tempom i da prva tri dana „ne izgorimo“, a poslije ćemo, sukladno fizičkom stanju, postepeno dizati tempo. Jezero smo savladali za četiri sata i dali se na sljedeću dionicu: trekning kroz bambusovu džunglu. Ovaj dio smo trčkarali da bismo iskoristili što više danjeg svjetla, jer ako nas noć uhvati usred bambusove šume, navigacija i napredovanje postaju vrlo složeni. Sa zadnjim otkucanjima prvog dana uspijevamo se izvući iz bambusove džungle i nastavljamo veslajući kajacima

po jezeru sljedećih 35 km. Dionicu završavamo oko ponoći i krećemo na sljedeći izazov: 70 km bicikla kroz noć i pustinju Patagonije.

Patagonijska pustinja

Temperatura se ubrzo spustila ispod nula stupnjeva, a na horizontu pod punim mjesecom i prizemljenom sumaglicom mistično se prostirala patagonijska pustinja, koju smo šutke i u polutransu prolazili napredujući po grubom i ponegdje zaleđenom makadamu. Čitavu noć slušao sam samo tišinu i vlastito dahtanje, nitko od nas nije progovorio ni riječ od hladnoće, gledali samo samo naprijed kako se dočepati ravnine poslije teških uzbrdica. Konačno smo na našim dvokotačnim konjima dočekali zoru koja nas je nagradila impresivnim izlaskom sunca te došli do spleta ledenjačkih jezera, što je bio znak da se dionica približava svom kraju. No, s prvim zrakama sunca obasula me i nenadana slabost pa sam se u jednom trenutku srušio s bicikla. Neispavanost uzima svoj danak, a ja sam, vjerojatno,

Hlada niotkuda, noge zapinju u pijesak, zalihe vode potrošili smo do kraja

prvi na listi. Odmor i nešto hrane na silu vraća me u život i ubrzo sam ponovno na biciklu.

Prah i pepeo vulkana

Ujutro dolazimo na tranziciju i krećemo u svoj drugi dan, na trekning dionicu savladavanja dva vulkanska vrha od 1500 i 2000 metara, gdje moramo proći i dionicu spuštanja užeatom niz 150 m visoki vodopad te se užeatom popeti uz stometarsku stijenu u prevjesu. Uspion na vulkan počinje kroz gustu bambusovu šumu, no gusta vegetacija nas zaustavlja te nastavljamo oko vulkana, tražeći slobodan koridor po kojem bismo se mogli popeti, a da ponovno ne završimo u neprohodnom raslinju. Napokon, nailazimo na čisti „procjep“ po kojem se počinjemo penjati gazeći po već dobro uzavrelom vulkanskom pijesku u ritmu „tri koraka naprijed, jedan nazad“. Oko podneva pijesak i kamen doslovno su se užarili pod suncem, a u pojasu od dva metra iznad vulkanskog pijeska koji se uspinje malo iznad naših glava temperatura prelazi 35 stupnjeva. Konačno, nakon dva sata uspinjanja mišjim koracima gotovo u vertikalni, dolazimo na vrh vulkana gdje susrećemo timove koji su se uspjeli probiti kroz džunglu. Izgledaju puno odmornije od nas, što znači da je naša odluka bila pogrešna. No, najvažnije je da smo u planiranom vremenu savladali ovaj prvi vrh. S njega se otvara pogled na sljedeći vulkan koji se nalazi preko puta i koji se čini tako blizu da nam izgleda kao da ga možemo dohvatiti rukom. No, njega savladavamo tek pred samu noć i tik prije ponoći spuštamo se na tranziciju kraj jezera podno vulkana

Nepregledni trekning preko užeglog vulkanskog pijeska

gdje nas čeka topli obrok, šator i vreće za spavanje u kojima isti čas tonemo u zasluženi trosatni san.

Kroz bambusovu džunglu

U mrkloj noći, prije 04:00, usred bambusove džungle, nastavljamo trekning kroz bambusovu džunglu u treći dan, još uvijek s okusom vulkanske prašine u ustima. Pred samu zoru polako se počinju nazirati obrisi džungle, a voda koja se isparava iz obližnjih jezera čini mističnu sumaglicu koja se proteže nad jezerima omeđenih džunglom. Dolazimo do obale jezera gdje na improviziranim kolutima za napuhavanje umočeni u vodu do struka prelazimo 100 m jezera na drugu stranu. Na drugoj obali jezera božanstveni prizor: čitava šuma stabala puna crvenih i zelenih papiga! Dobro došli u raj. Čitav dan nastavlja se usiljeni marš kroz uske pute bambusove džungle. Do sljedeće tranzicije dijeli nas još 50 km trekninga, i u najboljem slučaju deset sati hoda, pod uvjetom da se ne

izgubimo ili ne ozlijedimo.

U podne je opet užeglo i postaje mi jasno zašto su ova jezera relativno topla, barem 16 stupnjeva. Gusta vegetacija skriva nas od sunčevih zraka. Dugo ne susrećemo nijedan tim, no u jednom trenutku iza sebe čujemo topot: trčeći džunglom, prolazi nas tim iz Venecuele! Sljedećih nekoliko sati isti tim sustiže nas pet puta. Što znači da su pet puta negdje krivo skrenuli i izgubili se. Ako ovako nastave, male su im šanse da završe.

Čile

Nakon 14 sati trekninga i preko 50 km prevaljenih kroz džunglu stižemo na novu biciklističku dionicu koja nas zaraslom makadamskom cestom kroz džunglu, preko malog improviziranog graničnog prijelaza vodi na teritorij Čilea. Nakon 15-ak kilometara okoliš počinje sličiti na Bavarsku: pašnjaci, kravice, ovce, pošišana trava, bogata seoska gospodarstva izgrađena od drva,

rječice, vodopadi, jezera, potoci. Idila prestaje u sumrak kad se biciklima blatnjavim i strmim makadamom počinjemo uspinjati 1000 m na vrh koji moramo prijeći. U sumrak stižemo na vrh tog velikog uspona i strmoglavljujemo se na drugu stranu brda 1000 metara nadmorske nizbrdice po putu koji ima oblik dugačkog vijugavog i strmog rova. U podnožju ulazimo u neko selo bez ulične rasvjete u kojem izviruje slabo svjetlo tek iz nekoliko kuća. Ususret nam u suprotnom smjeru dolazi tim iz Venecuele koji je, pogađate, ovaj put promašio čitavo brdo i morat će, gurajući bicikle, uz strminu otkuda smo mi upravo sišli. S lica im se ne skida očaj. Pa napravili su skoro dvostruku kilometražu! Iz sela se ponovno penjemo gore i dolazimo do neke negostoljubive sive rijeke, čiji nas obalni puti kroz sumaglicu prije ponoći dovode do tranzicijskog kampa. Tamo nas čeka topli obrok, poslije kojeg istog tonemo u trosatni san. ➤

Prelazak preko visokih kanjona Anda

Penjanje uz 80 metarsku liticu iz srca ugaslog vulkana

Mrtva rijeka

Četvrti dan. I njegov najružniji dio: budim se iz ugodne vreće za spavanje i oblačim hladno i važno neoprensko odijelo na još toplo i usnulo tijelo. Tek je 04:00, oko nas je hladna magla i tama, a mi izgledamo poput jadnih silueta dok tako pospano i nevoljko teglimo teške kajake preko blatnjave ledine do obale rijeke. Želim zaurlati, ali od hladnoće i drhtanja uspijevam samo sebi tiho opsovati u bradu. Kao u usporenom filmu krećemo niz studenu rijeku koja se od mraka i magle jedva nazire u metrima ispred nas. Čujemo samo zvuk brzaka koji glasno odzvanjaju negdje ispred nas, a po zvuku im se ne može odrediti snaga. Što ako se prevrnemo u ovom mračnom bezdanu? Obuzima me nelagoda, a ubrzo i strah, jer, jednom sam već tako skoro izgubio glavu i ožiljci su ostali. Razmišljam, pa valjda organizatori znaju što rade kad nas puštaju niz ovu rijeku po ovoj kmici! Tješi me misao da su neki već prošli ovuda i prije nas. Konačno, nakon tri sata ovog triler a počinje svitati. Kroz gustu maglu svjetlost razotkriva apokaliptičnu scenu: u magli sivilo hladne trombe rijeke po kojoj plivaju mrtva stabla poput trupala, a s obale do koljena uronjena u rijeku nagnula su se ogoljela stabla kao da su već odavno osuđena na smrt. Krajolik pust i hladan kao da ga je kuga poharala. Nakon četiri sata veslanja napokon ulazimo u jezero u kojem se ova jeziva rijeka utapa i nestaje. Preveslavši jezero na drugu stranu pristajemo na obalu gdje nam logistički dio tima priprema doručak. Saznajemo da smo se tijekom noći

Slike patagonijske pustinje, gorskih lanaca Anda, ledenjačkih jezera i ugaslih vulkana nemoguće je izbrisati iz sjećanja

popeli u poretku za čak osam mjesta i trenutačno smo na dvadesetom mjestu. Izgleda da je „mrtva rijeka“ mnogima „uzela mjeru“.

Krećemo na novu dionicu trekinga. Nakon dva sata hoda dolazimo do hladne gorske rijeke, koju preplivavamo vukući se za fiksiranu užad postavljenu među dvjema obalama. Od hladnoće osjećam da ne mogu uopće disati i nakon nekoliko minuta provedenih u ledenoj vodi izlazimo posve smrznuti i ukočeni. Ostatak dana polako napredujemo niz lijevu obalu iste rijeke, savladavajući neljubazne kamene grote sljedećih dvadeset kilometara. Kasno

popodne stižemo na tranziciju na pješčanim obalama nekog novog jezera. Dok se ostali pripremaju, ja liježem uz kajak i koristim svaku minutu za san. U sumrak sjedamo u kajake i nastavljamo veslati kroz noć praćeni mjesečinom koja nevoljko proviruje kroz oblake. U Poslije ponoći i nakon sedam sati veslanja bez stanke, završavamo s ovom dionicom i stižemo na sljedeću tranziciju te odlučujemo drijemati tri sata.

Pomor ljudstva

Peti dan. Dobro smo dogurali. Na sljedeću dionicu krećemo prije zore. Ispred nas čeka 80 km bicikla ponajviše

kroz džunglu. Dionica započinje pitomo sa 10 km asfaltne ceste, ali ubrzo skreće na lokalne makadame koji postaju sve užji, a kako sviče prerastaju u uske puteve koji nas ponovno vraćaju „Majci džungli“. Dolazimo do mjesta gdje je viseći most srušen i uz puno napora, pomažući još jednom timu i tvoreći „lanac ruku“ prenosimo bicikle jedan po jedan na drugu stranu kanjona, silazeći dolje u hladnu rijeku i potom noseći bicikle opet gore. Takav „prijelaz“ čeka nas na još nekoliko lokacija. Nakon nekoliko sati guranja i nošenja bicikla kroz blatnjave puteve džungle, spajamo se ponovno na makadam, koji nas uz nepregledno jezero uz naš desni bok vodi prema kraju dionice koju završavamo poslije podne u našem posljednjem

tranzicijskom kampu. Tijekom noći prestigili smo još nekoliko timova i popeli se za još nekoliko mjesta na ljestvici. Uzimamo sa sobom ruksak u kojem je hrana za sljedeća dva dana i oprema za ledenjačke i zimske planinske uvjete, koju ćemo morati tegliti sve do kraja utrke, budući da više nećemo vidjeti svoj logistički tim, osim, nadamo se - na cilju. Čeka nas još 100 km trekinga kroz džunglu, ledenjake, vulkansko kamenje i pijesak. Kasnije popodne počinjemo dugotrajni, tehnički i navigacijski vrlo zahtjevni marš. Na nekoliko mjesta put završava na obali rijeke i nastavlja se na drugoj strani, tako da prelazimo hladnu rijeku s obale na obalu i moćimo se do vrata, držeći ruksake iznad svojih glava. Nakon četiri

sata ipak se uspijevamo probiti kroz džunglu i u predvečerje izbijamo na makadam, koji nas vijugavo 15 km kroz džunglu vodi do jednog proplanka do kojeg stižemo prije ponoći. Tamo na kontrolnoj točki nailazimo na desetak timova kako raspoređeni oko logorske vatre spavaju usred šume. Prizor poput ranjenika s „Bitke na Sutjesci“. Oni budni izgledaju posve demoralizirano. Organizatori nas evidentiraju i na papiru ispisuju naš poredak. Dvanaesti?! Ne možemo vjerovati! U onoj džungli prestigili smo deset timova! Bez ijedne minute zadržavanja nastavljamo dalje. Izlazimo iz džungle i uspinjemo se po vulkanskim brdima prateći greben. Noć je vedra i jasno se naziru okolni vrhovi. Međutim, trenutna ushićenost odvlači nam pažnju i, zbog gubitka koncentracije i likovanja spram „pomora ljudstva“ ostalih timova, ubrzo radimo navigacijsku pogrešku i gubimo se. Bauljamo posve izgubljeni dva sata po vulkanskim brdima, bez ikakvog traga nekom putu. Nakon što glavni navigator Maik počinje halucinirati, odlučujemo stati i odspavati barem sat vremena te „zdrave“ i „svježe“ glave nastaviti put. Pod vedrim nebom na nekoj vjetrovitog uzvisini liježemo sklopčani jedan do drugoga, tresući se od zime. To je tako: „Tko bi gori, sad je doli.“

Ledenjaci vulkana

U gluho doba noći šestog dana utrke krećemo sat nakon što smo „spavali“, dobro promrzli, ali barem odmorenih očiju te nastavljamo dalje bistrrije glave jer smo napokon utvrdili svoj točan položaj na zemljovidu. Mirimo se da puta nema i da ćemo svoju sreću mo- ➤

Uvijek na svaku stranu, ali i na sebi, jer je to jedina sigurnost u prirodi

Prelazak preko improviziranih mostova mnogobrojnih gorskih potoka. Dovoljno je manje od 3 minute da se potpuno smrznete u studeni gorskih rijeka koje stvaraju otopine glečera

rati opet potražiti kretanjem „na divlje“. Nakon sat i pol spuštamo se s vulkanskih brda i slijedi ono čega se najviše bojimo: navigacija kroz džunglu. Sljedećih nekoliko sati slijedi prava borba i proboj kroz džunglu. Veliki ruksaci i teška oprema zapinju za svaku grančicu, granje šiba po rukama, nogama, licu, trnje se hvata za svaki dio tijela, para nam opremu. I moral.

Najzad, u samo svitanje nailazimo na neki put, slijedimo ga i ujutro dolazimo na makadam koji smo na zemljovidu ciljali čitavu noć. Kakvog li olakšanja! Na sljedećoj kontrolnoj točki naša pozicija je deveta, a organizatori nas informiraju da je u utrci ostalo još samo trinaest timova. Napuštajući kontrolu, srećemo, ne biste vjerovali - tim iz Venecuele! Još su živi! Nastavljam 10 km trekinga uz rijeku vulkanskog korita i stižemo na penjačku dionicu.

Traverzirajući užetom prelazimo kanjon rijeke u širini od 150 metara, hodamo kilometar na drugoj strani kanjona te opet prelazimo kanjon pomoću užeta na drugu stranu. Sljedećih 10 km hodamo uz litice kanjona i ostajemo bez vode. Ironično, u kanjonu ispod nas je toliko vode, a mi ćemo još pričekati barem dva sata do sljedeće mogućnosti da je uzmemo. Napokon, već vidno dehidrirani, prelazimo rijeku gdje nas čeka još veći izazov: s ruksakom teškim najmanje 12 kg popeti se uz 80 metara visoko uže koje je stavljeno tik uz ogroman vodopad od 100 metara, tako da ste zapravo cijelo vrijeme gotovo kao pod hladnim planinskim tušem. No, barem ćemo se napiti vode! Uspijevamo se popeti uz uže s podosta muka, a ispred nas slijedi posljednji veliki izazov - popeti se na vrh ledenjačkog vulkana Villarica, na visinu od 3000 metara, do

čega nas dijeli 2000 metara vertikalnog uspona! Sporo i teško napredujemo po vulkanskom kamenju i pijesku, koraci se čine kao vječnost. Na visini od 2000 m vulkanski pijesak pretvara se u snijeg i nastavljamo gaziti prema vrhu. Prije mraka dolazimo do 500 m od vrha vulkana, no zbog jakog vjetra organizatori nas usmjeravaju prema dolje jer je nemoguće popeti se na vrh. S ovog mjesta, dolje na horizontu, na oko 20 km zračne linije vidi se Pucon, naše krajnje odredište. No, do njega ima itekako puno koraka. Krećemo dolje niz vulkan i snijeg se ubrzo pretvara u pijesak, pijesak u vulkanske grote, a grote u sve veće stijene. Noć neprimjetno pada, a mi smo još na vulkanu koji se postaje sve mračniji. U jednom trenutku obuzimaju me čudne emocije i na rubu sam suza. Ne mogu objasniti što mi se događa. Nisam žedan, nisam gladan ni pospan ni odveć umoran. Svaka minuta postaje sve teža i duža. Potpuno uranjam u tišinu. Silazak niz vulkan traje beskonačno.

Okolo ponoći uspijevamo sići s vulkana i nastavljamo širokim kamenim

platoom, omeđenim visokim stijenama, kojem se kraj po mjeseci ne nazire. Moje se stanje ne mijenja i odjednom mi se počinju priviđati različiti čudni oblici, stvari, siluete ljudi i životinja. Znam da haluciniram, to sam doživio već i prije. Ali to nije ono najgore. Osjećam se potpuno emotivno ispražnjen, tužan, usamljen i napušten od svijeta, tu, u Patagoniji, agoniji, na kraju svijeta. Ako je Lorcina „Cordoba, daleka i sama“, onda je Patagonija još dalja, još više sama i pritom hladna. Brojim koliko nas ima u maršu, pokušavam si objasniti zašto nas je baš četvero u timu, a ne petero ili šestero. Na trenutke se mogu sjetiti imena suboraca iz postrojbe. Valjda su se skupile sve ove noći i dani, kilometri, nespavanja, napori, očekivanja, strpljenja. Teško mi je to objasniti. Onda sam se odlučio iskoristiti oružje u slučaju nužde: počeo sam pjevati. Pjevušio sam tako svašta, vukući se sa svojom postrojbom po toj kamenoj pustinji punoj mračnih silueta nekoliko sljedećih sati, dok u neko gluho doba noći nismo nabasali na zadnju dionicu, gdje su nas razbacani ispod nekog

Ako vas uhvati snježna mećava na vrhu glečera, jednostavno - niste imali sreće! Spašavajte glavu kako god znate i umijete

Sa vrha vulkana nadzire se cilj kao na dlanu, no, do njega će trebati dobrih 24 sata

drveta čekali naši bicikli. Još samo „jedan krug oko Jaruna“ do cilja! Tog časa kao da sam se u trenutku otrijeznio. Bio sam odjednom posve normalan, a noć iza mene činila se poput loše noćne more. Ljudski je mozak zaista nešto fascinantno i posve nepredvidljivo!

Prvaci smo svijeta!

U dva sata u noći sedmog dana utrke ušli smo u čileansko turističko središte Puconu i pod policijskom pratnjom vozili prema cilju na plažama jezera gdje nas je dočekalo 50 ljudi i Jose Vaccarezza, direktor utrke, u dresu hrvatske nogometne reprezentacije koji sam mu poklonio prije utrke. Slijedilo je

slikanje na podiju, šampanjac i nešto govornice, no jedva smo čekali da legnemo u krevet.

Čim smo uskoro došli u svoj apartman u blizini, odmah sam nazvao Hrvatsku. „Bok, mama. Evo nas na cilju, završili smo, nakon sedam dana, svi smo OK. Što ima kod vas?“

„Važno je da si živ i zdrav, ostalo nije važno. Inače, ovog časa cijela je Hrvatska na nogama! Tvoji dečki, Vrdoljak, Vičan i ekipa prije pola sata postali su prvaci svijeta u Melbournu. U finalu su u produžecima tukli Mađare!“

U trenutku kada smo mi ulazili u cilj utrke, hrvatski vaterpolisti postali su prvaci svijeta! U suzama i s onom „knedom“ u grlu prekinuo sam razgo-

U trenutku dok smo ulazili u cilj, naši vaterpolisti među kojima nekolicina mojih bivših suigrača, postali su prvaci svijeta. Za mene je to bio vrlo emotivan trenutak

vor. Dok sam još kao dijete počinjao igrati vaterpolo, sanjao sam da ću se jednog dana popeti na to šampionsko postolje na kojem su sada bili moji suigrači iz Mladosti, Zdeslav Vrdoljak i Frano Vičan te suigrači iz juniorske vaterpolske reprezentacije, Samir Barać, Igor Hinić i Mile Smodlaka. Nekako sam se trudio da zadržim sve te emocije, no izgleda da mi je ipak bilo suđeno da tu noć „puknem“. Bio sam presretan što su nam se snovi ostvarili, na različite načine: tog dana bili smo pobjednici, svatko na svoj način, na dva kraja planeta!

A Patagonija? Da, sad smo kvit. Račune smo itekako poravnali i nakon sedam dana i noći, samo jedanaest i pol sati sna te gotovo šesto kilometara prevaljenih u kajacima, na biciklima i najviše pješice po nevjerovatno zahtjevnom terenu preko ledenjaka, vulkana, pustinja, džungle, nebrojno mnogo rijeka i jezera te uz klimatske uvjete koji su varirali od 30 stupnjeva tijekom dana do -5 tijekom noći, uspjeli smo stići do cilja. Od pedeset timova koji su krenuli iz Patagonije u Argentini preko Anda, samo je njih devet stiglo na cilj u Čileu. Naša hrvatsko-njemačka četveročlana postrojba zauzela je sedmo mjesto, rame uz rame s nekim od najboljih svjetskih timova, što je dosad najveći uspjeh Hrvata na međunarodnoj sceni pustolovnih utrka.

PS.

Sljedećeg dana skupili smo snage da nekako došepamo do ciljane linije i dočekamo i posljednji, deveti tim od početnih pedeset koji su prije osam dana krenuli iz Argentine. Bio je to tim iz Venezuele.